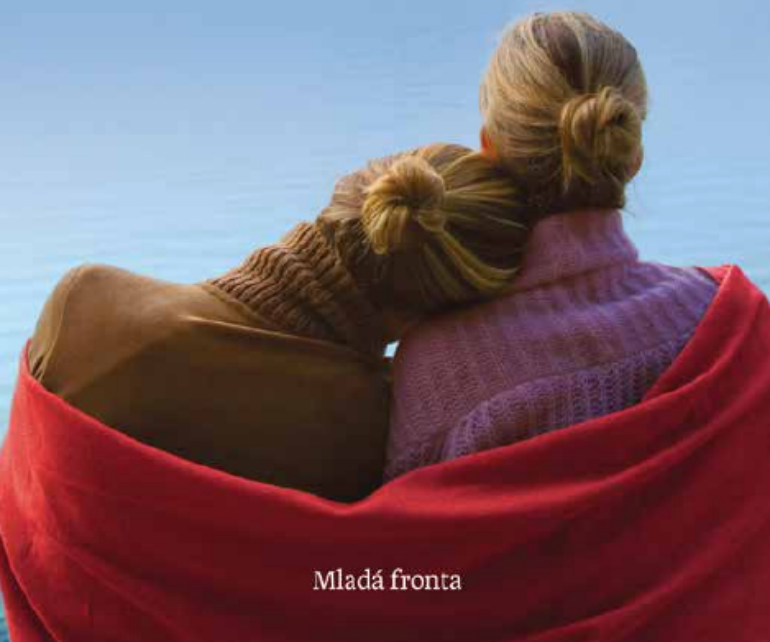

KATEŘINA JANOUCHOVÁ SESTERSTVO

Švédský rodinný thriller

Mladá fronta

KATEŘINA
JANOUCHOVÁ
SESTERSTVO

Švédský rodinný thriller

Ze švédského originálu přeložila Lucie Johnová.

Text © Kateřina Janouchová, 2009

Translation © Lucie Johnová, 2013

ISBN 978-80-204-2594-2

Tato kniha je věnována andělům noci –
všem porodním asistentkám,
které pomáhají dětem na svět, když my ostatní spíme.

a odrážely ve skle lahví a skleniček, které se na malý stůl mezi těmi dvěma sotva vešly. Mladý muž se usmál a naklonil se k dívce. Rytmičké dunění hudby a lidé kolem nich, šero, stíny a zvuk... Natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Jeho doteky jí lichořily a dodávaly jí sebedůvěru. Vidí ji. Vidí jenom ji a žádnou jinou. Možná to není vysněný princ z pohádky, ale mnoho lidí ho bezesporu považuje za dobrý úlovek. Je to výrazná osobnost, člověk, který něco znamená. Vypadá dobře, je populární a dokonce se někdy objevuje na fotografiích z různých večírků na internetových stránkách některých celebrit.

Nekladla si otázku, o co jí vlastně jde – ne tady a ne teď. Místo toho nasadila svůj nejsvědnější úsměv a jenom doufala, že top bez rukávů, který má na sobě, patřičně zdůrazňuje její křivky. V průběhu večera si všimla, že jí její společník několikrát zabloudiv očima k nadřům. Myslí si o ní, že je krásná? Že je sexy?

Skleničky byly stále plné, ani pořádně nezaznamenala, kdy jí dolévá. Ale hezkým děvčatům se přece vždycky kupuje pití. Tak je to správné, není to nic, o čem by měla přemýšlet, co by měla zpochybňovat. Holka, co je k mání za pár drinků, je jenom nepřekně označení pro hru, kterou stejně všichni hrají. Ta rovnice je jednoduchá. Čím je dívka hezčí, tím víc alkoholu se jí dostane zadarmo. A ona hezká je. Dokonce moc hezká. To, že něco dostává zadarmo, není žádná výjimka. Spíš pravidlo.

Stejně to většinou bývá jenom taková hra. Samozřejmě že odsud můžou odejít spolu. Ostatně už je načase vyrazit. Zůstat v klubu až do zavírací hodiny je dost trapné. Člověk se jenom zbytečně opije. A druhý den pak nestojí za nic.

Šatna, kabátek, kabelka, cigarety, rychlý pohled do zrcadla, nalíčení drží, ale sakra, s tím pitím to nějak přehnal! Zavěsila se do svého společníka, cítila, že na její dotek okamžitě zareagoval, i když měla dojem, že si ji k sobě možná přitáhl s trochu příliš velkou sebedůvěrou.

Byl vážně roztomilý, ale jak o tom tak přemýšlela, čím dál víc jí docházelo, že o něj zase až takový zájem nemá. Jen bude příjemné, když bude mít na cestu domů společnost. Když jde do nějakého muže zavěšená, nic to přece neznamená. Je to čistě přátelské gesto mezi dvěma známými.

Rušné a hlučné ulice nechali za sebou a teď míjeli tiché fasády spících domů. Povídali si a smáli se, většinou šlo o neškodné vtípky o lidech, které oba dva znali. Pak se něco změnilo, ale ona si toho zpočátku ani nevšimla. Ta změna se do jejich rozhovoru vkradla nenápadně. Tón jejího společníka ztrácel na původní lehkosti a přirozenosti. Narážky, které před chvílí vyslovoval v žertu, najednou říkal bez jakékoli ironie v hlase. Napřed si nebyla jistá, co tím vlastně myslí, ale postupně jí to bylo čím dál jasnější. A on se brzy začal chovat dotěrně a zahrnoval ji spoustou přehnaných lichotek. Snažila se změnit téma, pokoušela se zavést řeč na něco jiného, méně osobního, ale stejně toho nenechal, naopak jí začal dělat návrhy a vykládat jí, jak ho hrozně vzrušuje. Najednou se zastavil a chytil ji za ruku. Pokusila se z jeho sevření vyprostit, ale byl silnější. Cítila, jak jí jeho ruce bloudí po těle. V hlavě jí hučelo. Přitiskl se k ní a zatlačil ji do temného zákoutí mezi domy. Noční vzduch nebyl dost chladný na to, aby jeho působením vystrízlivěla, avšak závojem opilosti k ní ostře jako nůž pronikla jasná myšlenka. Co to s ní provádí?

Věděla jenom jedno – že tohle nechce. Měl ji přece jenom doprovodit domů. A důraz měl být na tom *doprovodit*. On však má očividně jiné plány.

– Klídek, vydechl jí do ucha. – Však já vím, že to ve skutečnosti chceš... Jeho ruce jí vklouzly pod kabátek, stahovaly jí sukni. Jeho dotyky teď působily hrozivě a děsily ji. Tytéž dotyky, které jí před chvílí v klubu připadaly naprosto neškodné. Ruka na její tváři. Taťáž ruka se jí teď dotýkala tvrdě, násilnicky, dělala si na ni nárok.

– Ne, zaprotestovala a pokusila se ho odstrčit. – Nech toho.

Ale on nepřestal. Právě naopak. Zašklebil se a přiblížil obličej k její tváři. Cítila jeho dech, jeho jazyk jí pronikl do úst. Pokusila se odvrátit hlavu, ale byl příliš silný. Měl velká ústa, cítila chuť jeho slin, jeho nos narazil do jejího. A pak tu byly ty jeho ruce, pohrávaly si s její sukní, chladné prsty se dotýkaly její teplé pleti. Ubližoval jí.

- No tak přestaň, požádala ho, teď už hlasitěji.

- Ale no tak, nech toho, vždyť já vím, že to chceš, opáčil šepetem.

Když se nepřestávala bránit, začal se chovat násilnicky. Zatlačil ji ještě hlouběji do tmy. Jednu ruku jí přitiskl na ústa, druhou jí sjel mezi nohy... Zachvátila ji panika, zdálo se jí, že se jí nedostává vzduchu. Pokusila se ho znovu odstrčit a cítila, že si přitom zlomila nehet. Byla to ostrá, intenzivní bolest a pulzovala jí v celém prstu. Zatmělo se jí před očima.

Bojovala teď jako o život. Vztek a strach jí dodávaly sílu, o níž ani netušila, že ji v sobě má. Uhodil ji? Uhodil ji do obličej, nebo její hlava jenom narazila na domovní zeď? Proč se ta scéna odvíjí tak zpomaleně, proč to nebere konce?

Slyšela, jak se trhá oblečení a jak kdosi křičí. Někdo volal o pomoc. A ten někdo byla ona.

Dvě prostá slova, která však v sobě nesla obrovský zármutek. *Na prodej*. Jeden konec cedule byl zašpičatělý a ukazoval na dveře jejího domu. Cecilie se zachvěla, ačkoli už bylo jaro a teplo a ona na sobě měla pletený svetr. *Na prodej*. Vždyť je to přece její domov, jejich domov, domov její rodiny, jejich dětí! A teď se má prodat. Bylo jí z toho strašně smutno. A zároveň jí to připadalo hrozně – zbytečné. Navíc je to příliš odhalovalo, byla to ostuda... Ten nápis informoval všechny, kdo měli zájem se podívat, o tom, že se její rodina rozpadla. Jejich ztroskotané manželství teď měli všichni přímo na očích. Snažila se na podobné pocity předem připravit, ale skutečnost jako obvykle překonala všechna očekávání.

– Mami, co je to tam napsáno? zajímala se Sofie a ukázala prstíkem, ještě špinavým ze školky, na úhledně vyvedený poutač realitní kanceláře.

– Co je to tam napsáno? papouškovala po ní Grétka. – Copak to tam je? Copak to tam je?

Neměla ponětí, jak by jim to měla říct. Náš dům se teď bude prodávat, holčičky moje. Nebo by možná bylo lepší říct: Máma a táta se od sebe musí odstěhovat, a proto už nemůžeme bydlet tady... chceme ten dům prodat, a to se k němu dá takováhle cedule, aby lidi věděli, že si ho můžou koupit. Už to chápete?

Její dvě dcerky to ale už přece věděly. Věděly, že nic není jako obvykle a že se máma s tátou pohádali. Měly k tomu spoustu různých otázek a Cecilie i John se jim na ně snažili odpovídat, jak nejlépe to šlo. Někdy však šly ty dětské úvahy až příliš do hloubky. V nechápavém dětském mudrování občas nevydařená skutečnost vyplouvala na povrch až příliš nemilosrdně. Dětské otázky to všechno ještě ztěžovaly. Odpovídat na ně bez toho, aby člověka samotného ovládly obavy a neklid, byl téměř nadlidský úkol.

– Budeme se přece stěhovat, koupíme si něco nového, prohlásila, jak nejvyrovnaněji dokázala. – A to se musí dát ostatním vědět. Proto je na té ceduli napsáno *Na prodej*.

- Ale já tady chci zůstat, mami, vyhrkla Sofie. - Proč se musíme stěhovat? Nemohli bychom dál bydlet tady?

Ach, jak strašně jí vadí, že se její život začal podobat životům tolika jiných, životům lidí, které znala z vyprávění, ale o kterých toho ve skutečnosti mnoho nevěděla. Všechny ty rodiny poznamenané rozvodem... v nichž se musel vymyslet nějaký nový systém fungování, střídavá péče vždycky po týdnu. Na dřívější blízký vztah už pak zbývá jenom vzpomínka. Přitom ona se ještě nedávno hrdě bušila do prsou, jak je úžasná - a teď je její dům na prodej a ona s tím nemůže nic dělat.

Odemkla domovní dveře, které byly zatím pořád ještě její, pustila holčičky dovnitř a ani je nepokárala, když upustily bundy jenom tak na podlahu a boty poházely jednu přes druhou. Padla na ni únava. Tohle jaro bylo v mnoha směrech náročné. Především Marie, Ceciliina mladší sestra, naléhala, aby dům prodali, aby se skutečně rozvedli, aby o tom jenom tak nemluvili... Cecilie se jejími řeči nechala ovlivnit, neměla sílu protestovat. Vyřídila si u soudu potřebné papíry, podepsala je a požádala Johna, aby udělal totéž. Šestiměsíční lhůta na rozmyšlenou byla na jednu stranu odkladem, na druhou stranu sloužila jako připomínka, že se člověk nemůže rozhodovat donekonečna. Všechno, co se událo od onoho březnového večera, kdy u jejich dveří zazvonil Simon a prohlásil, že je Johnův syn... problémy v jejich vztahu, Johnova služební cesta, nevěra, na kterou mu náhodou přišla... a uprostřed toho všeho její práce, její milovaná práce na porodním oddělení. Jako by jí život s jejich čtyřmi dětmi nestačil! A pak následovalo to drama s Williamem, jejím nejstarším, který se ocitl ve skutečném nebezpečí. V souvislosti s touhle událostí se jim dostalo pomoci a podpory, policisté s nimi jednali s úctou a citlivě, Cecilii až překvapilo, jak byli ohleduplní. Především jeden z nich, sympatický inspektor kriminální policie, jim velmi pomohl a dokonce jí dal svoje číslo na mobil a slíbil jí, že se na něj může obrátit, kdykoli bude chtít nebo potřebovat. I přesto se jí ten den, kdy jí John zavolal a sdělil jí, že netuší, kde William je, pravidelně vracel v nočních můrách.

Vždycky se pak probudila zbrocená chladným potem a před očima se jí míhaly scény plné násilí, Williamův obličej zkřivený utrpením, její vlastní němý výkřik, který jí rval tělo na kusy. Ve dnech, které začaly takhle, se necítila dobře, byla vystrašená a skleslá a zaplavovala ji dusivá beznaděj.

Zpočátku to drama Cecílie a Johna znovu sblížilo, ale bylo to spíš jen takové vnější zdání. Pod povrchem kypěly neshody a podezíravost. A jen co pominul první šok, znovu se dal do pohybu starý kolotoč obvinění a hádek. Navíc obě Cecíliiny sestry její negativní pocity ještě rozdmýchávaly a neustále připomínaly skutečnost, že John Cecílii podvedl, že ji zradil. Povzbuzovaly ji, aby se nedala. Vlny rozhořčení šuměly a vřely. A do toho sboru pobouřených poznámek, které byly samozřejmě namířeny proti Johnovi, se zapojila i Cecíliina matka Christina. „Takhle přece nemůžeš dál žít! S tím člověkem. To už je moc. Jak jenom mohl? Máte spolu čtyři děti a on si jenom tak vleze do postele s mladou holkou.“ Občas pronešla něco ošklivého i babička Sonja. A Cecílie si připadala tak strašně slabá. Bylo pohodlné všechny ty rozzlobené a popuzené dámy jen tiše poslouchat. Nemohla své manželství hájit, neměla chuť ani energii jim říct, aby se uklidnily, aby ji nechaly, ať si sama přijde na to, co vlastně chce.

Navzdory všem sporům dospěli ona a John k určitému společnému plánu. Stejně jako ostatní moderní rodiny si přece ani oni nemůžou dovolit jednat v afektu. Ne, všechno musí proběhnout v klidu a v tichosti, musí se chovat jako dospělí. Budou se v domě střídat vždycky ob týden, děti by se v první fázi nikam stěhovat neměly. Musí se nějak domluvit, jak se tomu tak pěkně říká. Musí se domluvit a spolupracovat, postupovat kupředu. Cecílie zatínala zuby, toužila se Johna zeptat, jestli Lauru miluje, jestli je z ní teď jeho stálá přítelkyně, ale nenašla k tomu dost odvahy. To je přece jeho věc, jí už do toho nic není. Ale stejně si na to nemohla zvyknout, skutečnost, že už nemůže o sobě a o Johnovi uvažovat jako o „nás“, pro ni byla hrozně nová. Pořád jí připadalo, že všechno, co s ním má něco společného, se týká i jí. Vždyť

ještě před pár měsíci byli rodina a ona si připadala v naprostém bezpečí, skoro jako by byla proti rozchodu očkováná. A pak se to onoho březnového večera, když se objevil Simon, všechno sesypalo jako domeček z karet.

Ted' byl květen. Jaro letos přišlo brzy, a ačkoli si Cecilie původně myslela, že jen co ustoupí zima, bude všechno lehčí, postupně zjišťovala, že je tomu právě naopak. Dohoda, že se budou s Johnem v domě po týdnu střídat, pár týdnů fungovala, jenže pak se to celé zkomplikovalo. Děti zlobily a byly neklidné, všechno vyvolávalo přehnané emoce, které bylo těžké zvládnout, ona přitom trávila noci na porodním oddělení a John si víceméně chodil domů, jak se mu hodilo... Navíc Cecilie nebyla schopná pustit z hlavy tu věc s Laurou. John vždycky ob týden přespával ve svém fotoateliéru, ona trávila „bezdětné“ noci někdy u Susanny, jindy u Marie... ale skutečnost, že najednou nemá svůj vlastní domov, pro ni brzy začala být nesnesitelná. Stala se z ní jakási turistka v rámci vlastní rodiny a toto vědomí pro ni bylo natolik bolestné, že si to předtím ani nedokázala představit. Když uspávala holčičky, několikrát se jen taktak nerozplakala, když jim na dobrou noc četla knížku o Pipi nebo pohádky o zvířátkách, hlas se jí občas zadrhl v hrdle, písmenka se jí rozpila před očima a ona se zajíkla. Ukládání do postýlek, večery trávené s dětmi, chvíle, které předtím považovala za samozřejmé, pro ni najednou byly neobvyklé a vzácné. Ztrácela kontakt s poklidem všedních dní, nad kterým předtím někdy nespokojeně ohrnovala nos. Ted' se ten poklid vytratil, zmizela veškerá rutina, Cecilie měla pocit, že všechno tak nějak splývá dohromady. „Co nejdřív ten dům prodejte,“ poradila jí v téhle situaci Marie. „Potřebuješ domov, kde si budeš připadat v bezpečí. Pak ti bude daleko líp. Musíš si začít žít po svém.“

- Mami, můžeme se koukat na televizi? přiběhly za ní holčičky.

Ne, neměly by, uječené odpolední pořady kabelové televize Cecilii rozčilovaly. Ale dnes svým dcerám vyhověla. Neměla žádné pádné argumenty, kterými by svůj zákaz zdůvodnila, a ne-

chtělo se jí pořád říkat jenom „ne“. Začínám být jako jeden z těch „tatíneků na neděli“, kteří dětem dopřejí všechno, o co si řeknou, pomyslela si. Jako někdo, kdo se snaží koupit si lásku dětí tím, že jim splní každé přání.

Venku bylo jaro v plném květu. Lípy se zelenaly, krokusy už odkvetly a místo nich začaly pučet šeříky. Cecilie jarní Lindängstorget vždycky milovala, připadalo jí, že malé náměstí celé ožívá, že získává osobitý lesk. Bylo to zvláštní období, plné očekávání i jistého neklidu, protože za rohem už čekalo léto s lákavým příslibem slunce, ale také s několika měsíci plnými stresových situací, protože děti budou mít prázdniny a bude potřeba nějak rozumně naplánovat dovolenou. Muselo se vymyslet, jak děti zaměstnat, musely se zorganizovat různé přesuny a najednou bylo na všechno strašně málo času. Nicméně už sama skutečnost, že si člověk mohl odpočinout od zateplených zimních bot a špinavých nepromokavých kombinéz, byla opojná.

Až na to, že tohle jaro... tohle jaro bylo zkrátka všechno jinak. Působilo to spíš jako výsměch rodinnému životu. Grétka měla mít čtvrté narozeniny a samozřejmě očekávala, že se na její počest uspořádá velká oslava s dortem a balonky, na kterou si pozve kamarády. Byl tu také určitý nevyplněný prostor, kterému bude nutné dodat nějakou strukturu, vymyslet si, jak to bude vypadat, až se dům prodá. Měli by se ho snažit prodat do konce školního roku? A navíc před sebou mají prázdniny, osm týdnů prázdnoty, z níž se až svírá žaludek...

Začala připravovat jídlo. Dnes mají přijít na večeři Susanna a její dcera Alexandra. Cecilii Susannin náhlý zájem poněkud překvapil. „Nemůžeš tam přece sedět jenom tak sama,“ prohlásila její sestra, pozvala se k ní a okamžitě jí slíbila, že jí s tím či oním pomůže. Cecilie potlačila myšlenku, jak by bylo bývalo skvělé, kdyby všechna ta pomoc přišla o něco dřív, nejlépe ještě předtím, než se rozpadlo její manželství s Johnem. Nahlas však neřekla ani slovo. Není v situaci, kdy by mohla někoho kritizovat. A je vděčná, že své sestry má. Ony přece za nic nemůžou.

Když krájela rajčata do salátu, vzedmula se v ní vlna různých pocitů. Proč jí připadá, že je mizerná matka, že svoji mateřskou roli nezvládá? Je pro ni strašně těžké, že se svými dětmi nemůže být každý den! Že se s nimi musí rozloučit a vydat se pryč, že pak sedí sama bez nich u některé ze svých sester – ne, to se skoro nedalo vydržet. Nikdy nechápala rozvedené lidi, kteří se bez problémů (tak jí to alespoň připadalo) smířili s tím, že se svými dětmi tráví jen polovinu času. Lidi, kterým takové uspořádání připadalo dokonce praktické, protože si díky němu mohli v týdnech, kdy byly děti u jejich bývalého manžela či bývalé manželky, užívat normální život nezadaných dospělých. „Půlku času tráví člověk jako nejlepší máma na světě, zbytek času může provětrat svoje superego,“ vysvětlovala Cecilii její kamarádka Gunilla, která se se svými bývalými partnery střídala v péči o syny vždycky po týdně. Teď se Cecilie ocitla ve stejné situaci. „Na to si zvykneš,“ utěšovala ji Gunilla. „A víš ty co? Ten tejden bez dětí uteče tak rychle, že o tom ani nemáš čas přeměřet! Člověk prostě musí žít aktivně.“ Jenže Cecilie na to neměla sílu. Ne v tuhle chvíli. Když byla sama, bez dětí, neměla chuť dělat nic jiného než spát. Spát a snít o životě, který vedla kdysi.

Do značné míry to všechno souviselo i s jejími pocity vůči Johnovi. Jakkoli ji zklamal, jakkoli na něj byla rozzlobená, stále jí chyběl. Stýskalo se jí po něm s každým nadechnutím, každou minutu. Neodvažovala se to říct nahlas, ale její láska k němu nevyprchala, ba právě naopak. Kdykoli ho uviděla, zahlodala jí v bránici touha po jeho objetí, v podbřišku jí tepala krev a mozek nedokázal myslet jasně. Ale rozhodně nehodlala nic z toho dát najevo, neponíží se přece natolik, aby přiznala, jak strašně jí chybí. Jenže v tomhle novém životě bez dětí a beze všeho, na co byla zvyklá, se smutek a stesk splétaly v ochromující, tíživou síť prázdnoty. Často se jí zdávalo, že ji hřeje Johnovo tělo, že cítí doteky jeho rukou, jeho rty, jeho polibky. John... Vyslovovala jeho jméno, šeptala ho do tmy. Ach Johně, kéž bychom mohli začít znovu od začátku. Znovu se zamilovat, znovu se vzít,

znovu prožívat těhotenství, náš společný život. Proč se nedá život vrátit nazpátek? Převalovala se v posteli, zpocená a neklidná. Bez něj jako by byla neúplná. Jenže zároveň se styděla, styděla se za to, že jí ten muž, který jí tak ublížil, tolik chybí.

Podvedená žena se nemusí bát, že by se jí od jejího okolí nedostalo podpory. Ovšem podvedená žena, která ke svému muži necítí nenávisť? No jistě, to bude nějaká zmatená, přihlouplá a slabá chudinka, troska, která si netroufá postavit se sama za sebe. Kromě toho se nevyzná ve vlastních citech, protože jak by jinak mohla ještě pořád milovat někoho, kdo jí tak strašně ublížil? Z Cecilie se stala samotářka, neměla sílu snášet všechny ty soucitné pohledy, všechno to šuškáání ostatních maminek ve školce, účast kolegyň z práce, které ji očividně litovaly, ale zároveň od ní očekávaly, že bude plná vzteku a bojechtivosti. Nikdo nechápal, že se Johnovi nechce mstít. Nikdo nechtěl vidět, že si v hloubi duše přeje jen jedno - aby zase všechno bylo jako dřív.

zaslechla od venkovních dveří Susannu. Hlas její sestry, tak dobře známý a tak klidný! Cecilie se u sporáku sama pro sebe usmála. Susanna jako nejstarší sestra pokaždé přebírala velení a na všechny otázky měla vždycky jasnou odpověď. Byla rozhodná. A spolehlivá. I když ani její život nebyl vždycky bez problémů.

- Moc ráda tě vidím, Cissy, prohlásila Susanna tím svým typickým sesterským tónem, když vešla do kuchyně. Nesla mísu ovoce a čerstvě upečený chleba. Hned za ní se ve dveřích objevila Alexandra. Dlouhé světlé vlasy měla stažené do ohonu, v uších se jí houपालy velké tenké stříbrné kruhy. Jako obvykle se tvářila trošku vzdorovitě, jako kdyby byla neustále ve střehu. Od puberty nebyla Ceciliiina neteř zrovna dvakrát sdílná.

- Pojď sem, ať tě můžu pořádně obejmout, vztáhla k ní Cecilie ruce. - Už je to pěkně dlouho, cos tu byla naposledy! Strašně ráda tě zase vidím.

- Já tebe taky, zamumlala Alexandra a opětovala její objetí.

- No tak, to se musíš pořádně tvářit tak mrzutě? povzdechla si Susanna a významně zvedla oči v sloup.

- Nech ji, zastala se neteře Cecilie. - Alex, nechceš se pozdravit s holkama? Řekla bych, že se jim po tobě taky stýskalo.

- No jistě, to je skvělý nápad! Susannino nadšení znělo poněkud strojeně.

- Mami, nech toho, zamračila se Alexandra. - Jasně že za holkama zajdu a pozdravím se s nima. Ale nemusíš mít o mě pořádně takovou péči.

- No dobře, dobře, promiň, rozhodila Susanna bezradně rukama.

- Ať řeknu nebo udělám cokoli, je to vždycky špatně, ztišila hlas, když Alexandra vyšla z kuchyně. - Mám pocit, že... že mě nesnáší. Jenže takhle se přece člověk chová ve třinácti, a ne když už je mu skoro dvacet, no ne?

- Možná bys ji měla zkusit nechat na pokoji, navrhla jí Cecilie a přitom přendávala nakrájenou zeleninu do mísy. - Ale je prima, že dnes večer mohla přijít s tebou. Poslední dobou se s ní skoro nevidíme.

- To tedy ne, já se s ní taky moc nevidám, zvláště od té doby, co se odstěhovala, povzdychla si Susanna a vzala si kousek okurky. - Je pořád tak příšerně... tajnůstkářská. Ráda bych si s ní promluvila, ráda bych, aby mi pověděla, co má na srdci, jenže mám vždycky pocit, jako bych mluvila do dubu. Moc mi toho neřekne.

- No jo, utíká to... Ale tak to asi prostě chodí, mladí se přece chtějí osamostatnit? Nejspíš s tím moc nenaděláme.

Narovnaly na ubrus talíře, ubrousky, skleničky a příbory, potom Susanna zapálila několik čajových svíček.

- A jak jsi na tom ty? podívala se na Cecilii. - Jen si to představ, Grétce budou už za chvíličku čtyři... Vzpomínám si, jaká byla ve čtyřech letech Alex. Nejroztomilejší holčička na světě.

- Ale no tak, nech toho, potřásla Cecilie hlavou a zapnula plotýnku pod hrncem s bramborami. - Jak jsem na tom, hm, jak bych ti odpověděla... Prostě to je, jak to je. Žádná sláva. Koneckonců jsi sama viděla ten poutač. Jaké si asi myslíš, že to je, bydlet v domě, který je najednou na prodej? Je mi z toho do breku.

Jen co ze sebe ta slova dostala, pocítila, jak ji zaplavuje vlna únavy. Ta únava někde číhala pořád, ale Cecilie se ji tvrdošijně snažila potlačovat, odmítala si ji připouštět. Za pár dní si s ní John vymění místo v domě a ona se znovu ocitne sama. Ze všeho nejradši by teď zastavila čas. Strhla by ten poutač před domem a nějak by Johna přiměla, aby nikam nechodil. Nebo aby naopak přišel, padl před ní na kolena a prosil ji za odpuštění... Jako už tisíckrát předtím. A ona by mu tentokrát odpustila a žili by spolu šťastně až do smrti, už by před sebou neměli žádná tajemství, jejich vztah by nenarušovaly lži ani jiné problémy.

Susanna chápavě přikývla, vzala si další kousek okurky a zamýšleně ho chroupala.

- Podle mě jsi moc statečná a držíš se skvěle, řekla po chvíli.

- Hm, díky.

Ted' už Cecilie nebyla schopná slzy zadržet. Susanna k ní přistoupila a objala ji.

- No tak, beruško, zašeptala Cecilii do vlasů. - Sestřičko moje milovaná.

Susanna a Cecilie. Alexandra, Grétka a Sofie. Sestry a sestřenice. Cecilie byla ráda, že jsou na světě, že se mohou navzájem podpořit. Kluci dnes večereli u kamarádů, takže se u velkého stolu sešly samé ženy. Cecilie si uvědomila, jak nezvyklé to pro ni je. V její rodině měli většinou hlavní slovo dva hluční chlapci či muž, který zabíral spoustu místa... ženské společnosti si užívala především na porodním oddělení.

Došla k pokoji holčiček a na chvíli se zastavila ve dveřích. Alexandra seděla na zemi, Grétka a Sofie se usadily vedle ní a všechny byly obklopené mořem barbín a panenek Bratz, figurek poníků a spoustou miniaturních šatiček. Všude kolem se válely gumičky do vlasů, kartáče a hřebeny, plyšáci a pastelky. Kdysi pociťovala při pohledu na neuklizený dětský pokoj mírnou paniku. Ted' už to tak zlé nebylo. Dnes ji spíš těšilo pozorovat, jak jsou děti ze svých her nadšené, jaká vládne mezi Alexandrou a jejími malými sestřenicemi shoda.

Kdysi dávno spolu taky takhle sedávaly - ona, Marie a Susanna. Susanna vždycky rozhodla, s čím si budou hrát a jak. Cecilie, přizpůsobivá diplomatka, prostřední ze sester... A pak tu byla Marie, tvrdohlavá nejmladší sestřička. Ale i přesto mezi nimi většinou vládl soulad. Susanna se vždycky ráda chopila role matky a velitelky a nějak se jí podařilo přimět mladší sestřičky, aby ji poslouchaly.

- Prosím, prosím, mohla bys mi oblíknout tuhle panenku, zaškemrala Sofie a podala Alexandře panenku se zacuchanými vlásky. - Já ji do toho trička nemůžu dostat!

Alexandra se usmála a panenku si od ní vzala.

- Překážejí tam tyhle nitě, vidíš? vysvětlila Sofie. - Ale to hned spravíme. Podívej... Musíš to tričko jakoby trochu ohnout, pak to jde líp.

Z obličeje dívky, které už mělo být co nevidět dvacet, zmizelo ono věčné podráždění a vystřídal ho vlídnější, otevřenější výraz. Soustředěně se zabývala miniaturním kouskem oděvu a usmívala se na sestřenici. A ta malá z ní nemohla spustit oči.

To je ale luxus, mít sestřenici, která je o tolik let starší, pomyslela si Cecilie. A i Alexandra jako by ve společnosti holčiček celá roztála a zdálo se, že se konečně uvolnila. Najednou bylo dětství znovu nablízku, nebylo třeba dělat si starosti s ničím závažnějším, než jak obléknout malilinkou blůzičku panence s roztaženými prstíky.

Sofie a Alexandra si byly velmi podobné. Obě po svých matkách zdědily určité rysy, díky kterým vypadají spíš jako dvě sestry, uvědomila si Cecilie o něco později u jídla. A Sofie nenechala Alexandru ani chvíli na pokoji. Toužila sedět vedle ní a klást jí tisíce otázek, vyptávala se jí, jak jí chutná večeře a jestli ty náušnice, co má v uších, jsou z pravého stříbra, zajímalo ji také, jestli si Alexandra barví vlasy. A když Alexandra prohlásila, že miluje zmrzlinu s bonbonovou příchutí, což byla i Sofina oblíbená, holčička byla na vrcholu blaha. Nakonec sestřenku poprosila, jestli by se jí nemohla posadit na klín.

- Už ji nech na pokoji, pokusila se dcerku zarazit Cecilie, protože měla strach, že to Alexandru přestane bavit a začne být zase uzavřená a málomluvná. Alexandra se však jen nepatrně začervenala a pokrčila rameny.

- To je dobrý, klidně si mi na ten klín může sednout, jestli chce.

- Moc děkuju, vyhrkla Sofie a objala sestřenici kolem ramen. - Nemohla bys nás někdy přijít hlídat? Až bude máma pryč? Prosím, prosím, to by přece šlo, ne?

- To jsou ti pubertáci, povzdychla si Susanna, když společně rovnaly nádobí do myčky. - Jeden nikdy neví, co od nich může čekat. V jednu chvíli Alex na všechno jenom odsekává a není možné se s ní nijak domluvit, a hned na to je hodná a milá a věnuje se malým sestřenkám...

- Ale to je přece strašně prima, že dokáže být i příjemná, ne? podívala se na ni Cecilie.

- Bývaly jsme taky takové?

- Nejspíš. Tedy já alespoň určitě.

- Já možná taky. Největší starosti mi ale nedělají ty její nálady, hlavně mám pocit, že tak nějak zlenivěla, že na všechno kaše... Tedy ne že bych já měla nějaké vyšší vzdělání, ale nemůžu se prostě zbavit dojmu, že by měla mít nějaké jasnější plány. Od té doby, co dokončila školu, se neposunula nikam dál.

- Má přece ten svůj blog, namítla Cecilie. - A pracuje jako asistentka. Třeba jenom potřebuje trochu času, aby si rozmyslela, co by vlastně chtěla dělat.

- Blog, odfrkla si Susanna. - Dneska má přece blog každý puberták.

- Ale to je snad dobře, ne? Alespoň sedí u počítače a neprovádějí hlouposti.

Cecilie nastříkala na lepkavou skvrnu na lince trochu čisticího prostředku a pevněji sevřela v ruce hadřík na nádobí.

- Stejně jsou všechny ty blogy jenom o módě, jestli chceš něco vědět. Nechápu, k čemu to je, prohlásila Susanna. - Zajímalo by mě, kdo to čte! No vážně. Kdo má čas a chuť sledovat, co si na sebe obléká nějaká dvacetiletá slečinka? Thomasovi se to taky nelíbí. Myslí si, že by Alexandra měla vystudovat práva, získat nějaké pořádné vzdělání. Ten blog nemá žádnou budoucnost.

Kromě toho, že Alexandra psala blog, který měla umístěný na webovém portálu o celebritách nazvaném *Mighty.se*, byla také zaměstnaná jako asistentka módní redakce *Elegance*, jednoho z Christininých časopisů. Když Christina zjistila, že má Alexandra zájem o módu, zajásala a hned jí to místo prostřednictvím

jediného krátkého telefonátu opatřila. Nebylo nijak skvěle placené, ovšem jediné dítě Susanny a Thomase hmotným nedostatkem rozhodně netrpělo. Navíc Alexandra každý měsíc dostávala slušnou sumičku z Mighty.se za to, že svůj blog umístila právě na jejich stránky, protože byl mezi mladými značně oblíbený a měl vysokou návštěvnost.

- Už předtím byla pěkně rozmazlená, jenže teď, když dostává takovou spoustu peněz za to, že vlastně nic nedělá, je to ještě horší, dodala Susanna tiše. - Napíše tři řádky o nové sukni a za to dostává tři tisíce měsíčně. Podle mě je to šílené.

Cecilie opláchla talíř a přikývla, nahlas však nevyjádřila souhlas ani nesouhlas. Susanna přece nemůže tušit, čím se její mladší sestra zabývá, že i ona má svůj vlastní blog, i když se v něm zaobírá úplně jinými věcmi než její neteř. Tam, kde Alexandra hodnotila rovné džíny a psala články o nejnovějších módních doplňcích a líčidlech, probírala Cecilie své vlastní bolestné pocity, které nemohla ventilovat nikde jinde. Ve svém anonymním tajném blogu nacházela i nadále útěchu, nyní možná ještě víc než předtím. Když jí tělo rozjitřila nespavost, vstala z postele, sedla si k počítači a vyslala své myšlenky do kybernetického prostoru. Utěšovalo ji už samo vědomí, že si její slova někdo někde přečte - právě teď, právě tady.

Když skončily s nádobím a úklidem kuchyně, uvařily si do konvice aromatický čaj a odnesly si ho na tácu na konferenční stůl v obývacím pokoji. Slunce ještě úplně nezapadlo, do místnosti pronikaly poslední paprsky. Měkké světlo malovalo po zdech nejasné vzory, na čajových lžičkách a na baculatém bříšku čajové konvice tančily třpytivé tečky. V domě projednou vládlo překvapivé ticho. Děvčata hned po jídle odešla od stolu a teď si hrála ve svém pokoji.

- To je ale ticho, poznamenala Cecilie. - Takový klid! Případá mi to strašně nezvyklé, jsem skoro nervózní, když nic neslyším. Je to svým způsobem... zneklidňující. Nedokážu si představit, jaké to bude, až budu jednoho dne žít bez toho každodenního chaosu.

- Já to teď tak mám doma pořád, odpověděla Susanna. - Ale u nás to s tím rámusem nebylo nijak hrozné, ani když byla Alexandra malá.

- Ne, jedno dítě rozhodně nenadělá tolik hluku jako...

Susanna zlehka pokývla hlavou a napila se čaje, potom postavila šálek zpátky na stůl, kde se na jedné velké pestré hromadě povalovaly hračky holčiček. Prudce zamrkala a odvrátila hlavu. Sklíčená nálada ji však přemohla jen na pár vteřin. Vzápětí už se zase usmívala.

- Na druhou stranu mám asi štěstí, že jsem se tomu příšernému rámusu, ve kterém žiješ ty, vyhnula, podotkla a ze zvyku natrásla jeden z polštářků na sedačce vedle sebe. - Mám dojem, že bych to nezvládla. Koneckonců ne každý je stavěný na to, aby měl tolik dětí jako ty. A ticho dokáže být moc příjemné. To pochopíš, až budeš starší.

bez sentimentu a k věci. Mladý muž v šedém obleku měl v ruce poznámkový blok a na nose mu seděly brýle s obroučkami z rohoviny. Svěže voněl nějakou nepříliš vtíravou vodou po holení a tmavě plavé vlasy měl pečlivě ulízané dozadu.

Nejdřív oběma potřásl rukou, potom se zul a boty úhledně srovnal vedle sebe. Podal Johnovi a Cecilii svou vizitku, každému jednu. Pierre Andersson, realitní kancelář Nordenmäklarna AB. Vizitka byla bílá a uprostřed se skvělo modré firemní logo. Cecilie si ji od něj vzala a bezvýrazně se usmála.

– Hm, je to pěkná vilka. Tedy vilka to tak docela není, spíš bych to nazval rodinným domkem, dodal realitní agent a přelétl zkušeným pohledem obývací pokoj. – Ale ceny nemovitostí šly poslední dobou bohužel trošičku dolů.

Prý „trošičku“. V médiích se to jen hemžilo zprávami o mezinárodní hypotéční krizi, o vysokých úrocích a o následném poklesu ceny domů.

– Rozhodně to vypadá, že lidé mají o něco hlouběji do kapsy, pokračoval realitní agent. – Kolik jste za ten dům dali, když jste ho kupovali?

– Něco málo přes milion, odpověděl John. – Ale to už je nějaký pátek.

Realitní agent tiše hvízdal.

– Tak to na tom podle mě docela vyděláte, prohlásil spokojeně. – Sice za něj nedostanete tolik, kolik byste dostali dřív, ale i tak to bude dost. O Lindängstorget je pořád ještě zájem. Chcete se přestěhovat do něčeho většího?

Cecilie si odkašlala a sklopila oči. John pokrčil rameny.

– No... ne tak docela. Budeme se rozvádět.

Pierre Andersson se v reakci na jeho vysvětlení poškrábal na nose a zavrtěl hlavou.

– Chápu. Ví o tom hodně lidí?

– Proč?

Cecilie viděla, že se John pouští do podrobností jen velmi nerad.

– No, víte... lidé takovéhle věci obvykle vyštourají. A člověk pak nedostane tolik peněz, kolik by chtěl, vysvětlil jim realitní agent. – Při prodeji domu není dobré vyvolat dojem, že ho prodat opravdu potřebujete. Takže bych vám doporučil, abyste byli co nejdiskrétnější. Tedy co se týče toho rozvodu.

– Na to už je trochu pozdě, podotkla Cecilie kysele.

– No nic, s cenou si budeme lámat hlavu později. Napřed bych se tu rád pořádně porozhlédl.

Realitní agent převzal velení a následoval rozhovor, který tak trochu připomínal výslech a během nějž padlo alespoň tisíc otázek: jak staré je kuchyňské vybavení, kdy se změnila podlaha v předsíni a jak funguje geotermální vytápění. Pierre Andersson otevíral postupně okna a dveře, nakukoval do skříní, na zkušku spláchl na záchodě. Čím déle jeho návštěva trvala, tím nepříjemnější Cecilii celá situace připadala. Nakonec však usoudil, že už toho viděl dost.

– Sepíšu všechny údaje a ještě se vrátím, sdělil Johnovi a Cecilii, když se v předsíni obul. – Prodat takový dům není jen tak... Například se musíte rozhodnout, jestli budete chtít mít ve smlouvě pevnou cenu. Zařídili jste si už kontrolu technického stavu nemovitosti? Jestli tu třeba nejsou nějaké skryté závady... Měl bych pro vás jeden takový tip: začněte tím, že se pořádně podíváte na starou pojistku. A ještě je tu jedna věc, ať to probere-me všechno při jednom – zřejmě jste zatím neuvažovali o home stagingu, že ne?

Cecilie s Johnem si vyměnili rychlý pohled.

– To podle mě nebude zapotřebí, prohlásil John.

Realitní agent si narovnal brýle a natáhl se pro kabát.

– Přesto bych byl rád, abyste si to nechali projít hlavou. Naše realitka spolupracuje s firmou Beautiful Homes AB a můžu vám říct, že ten rozdíl je skutečně znát. Cenu to může změnit i o několik stovek tisíc, peníze, které do toho vložíte, jsou dobrá investice.

Minulý týden jsme takhle prodali jednu nemovitost v Aspdalu, víte, jeden z těch rekonstruovaných domků v koloniálním stylu, jak je o ně takový zájem... a troufám si tvrdit, že právě díky home stagingu za něj prodávající dostal skoro pět milionů.

- Pět milionů! Zdálo se, že to na Johna udělalo dojem. - Ale tyhle domky jsou přece hrozně maličké, ne?

- To ano, ale mají historickou hodnotu. A už se jich víc nepostaví. Beautiful Homes na tom domě odvedly skvělou práci. Tak by se to mělo dělat... nevykládejte si to ve zlém, ale na tomhle objektu by bylo potřeba trochu zapracovat, aby vynikly všechny jeho přednosti a aby se optimalizovala jeho prodejní cena.

Aby se optimalizovala jeho prodejní cena. Aby vynikly všechny přednosti. Promiňte, ale to mluvíte o domě, který je mým domovem, chtělo se Cecilii zakřičet. Je to domov mých dětí, strávili jsme v něm několik šťastných let, jak se vůbec opovažujete s námi takhle mluvit? Ale samozřejmě že se ovládla a nenechala se těmi dětinskými pocity přemoci. Protože co je nějakému realitnímu agentovi po jejím nevydařeném manželství, po jejím zlomeném srdci, po jejích slzách? Ten člověk přece neprovedl nic zlého, jenom na chvíli navštívil trosky jedné rodiny. A chce za svou námahu dostat zapláceno, jeho příjem se určitě odvíjí od provizí z prodeje. Samozřejmě že se seběhnou hyeny, samozřejmě že je přivábí pach rozchodu, rozvodu, rodinné tragédie, vpadnou do jejich domova a budou si ho prohlížet, budou slídit v ložnici, na záchodě i v koupelně, budou ohrnovat nos nad nemoderní pračkou a nespokojeně vzdychat nad barvou tapet.

- Nedala by sis trochu kávy? zeptal se John, když realitní agent odešel.

Sklesle přikývla.

John chvíli rachotil nádobím ve skříňce a navyklými sebejistými pohyby vytahoval zásuvky. Beze spěchu přecházel po kuchyni, po té kuchyni, která ještě pořád patřila jim oběma. Vypláchl kávovar, dal do něj nový filtr a nasypal do něj kávu, mezitím ještě

stačil umýt několik hrnečků, které zůstaly ve dřezu. Cecilie sledovala jeho ruce, jak přidržují porcelánové šálky pod tekoucí vodou. John pracoval rychle a efektivně a umyté nádobí narovnal do odkapávače. Jeho počínání bylo naprosto všední a dobře známé, zároveň jí však připadalo nové a děsivé: tenhle člověk je její manžel, ale přitom už jejím manželem vlastně není. Jak teď asi vypadá jeho život? Měla sto chutí se ho na to zeptat, ale nenašla k tomu dost odvahy. Najednou se mezi nimi jako louka plná bodláků usídlila nejistota. Cecilie se bála otevřít ústa, protože netušila, co by z nich mohlo vyjít. Výčitky? Otázky? Trapné poznámky? Ani v nejmenším netoužila prozradit, co v hloubi duše cítí. Nepoznávala samu sebe. Je to Johnova vina, že si připadá tak slabá a zmatená. Skutečnost, že ho na jednu stranu pořád ještě miluje, ale na druhou stranu na něj má hrozný vztek, působila na její energii ničivě. To kvůli němu se cítí tak hrozně unavená. A zároveň má strašný strach, že už za chvíli odejde. Už teď se jí po něm stýská.

- A jak se vlastně máš? zeptal se, když se usadili u kuchyňského stolu.

Usrkla si horké kávy a pokusila se zůstat klidná. Zatracený John. Zatracený milovaný John. Proč jen musí být jejich životy pořád tak propojené?

- Jak asi myslíš? Postavila hrnek na stůl.

- Měli bychom si promluvit.

- Vždyť mluvíme.

Proč si kvůli němu připadá tak bezvýznamná? Jasně cítila jeho převahu. Ale to on se přece zamiloval do jiné ženy. To on je všechny zradil. To on se k ní a k dětem obrátil zády a rozhodl se, že začne nový život. Je to jeho vina, že museli do svého domova vpustit toho realitního agenta.

- Jestli chceme ten prodej zvládnout do prázdnin, máme co dělat, poznamenala a dopila kávu. - Najmeme tu firmu, která by to tady trochu vylepšila?

Najednou si uvědomila, že i on vypadá unaveně. Třeba ho to všechno mrzí stejně jako ji. Že by mu taky chyběla...?

John pokrčil rameny.

- Nevím.

Jeho ruce se nervózně pohybovaly, pohrávaly si se lžičkou, bezmyšlenkovitě pootáčely hrnečkem na stole. Ruce. Bylo těžké mít je před očima a přitom nemyslet na to, co ještě nedávno dělaly, koho hladily. Jaké hmatové vjemy mu ulpěly v konečcích prstů, jaká vůně mu zůstala na kůži? Když se Cecilie na jeho ruce dívala, v mysli se jí vynořovaly nepříjemné představy. Nebylo možné ho pozorovat, a nevidět přitom před sebou ještě někoho jiného. Laura, jeho milenka, se vynořovala před obrazem jejího muže jako nějaký filtr. Prostupovala otce Ceciliiných dětí jako bledá mlha, ovíjela se kolem něj, jako by jí patřil. Cecilie měla dojem, že v drobných vráskách kolem Johnových očí vidí odraz Lauřiny dokonale nalíčené tváře, že přes ústa jejího muže prosvítají rudé ženské rty. Jenom doufala, že tyhle obrazy časem zmizí. Nebo je údělem podvedených manželek, že se v jejich představách nad jejich mužem už navždycky vznáší stín té druhé ženy? Zatracený John.

Potřebuje se naučit žít jinak, začít nový život. Co má dělat, když má pořád ještě pocit, že patří ke svému manželovi, ačkoli ten člověk už jejím manželem tak docela není? O čem si s ním má povídat? A jaký tón má nasadit, co se tak správně říká a jaké hranice se nikdy nesmí překročit? Jistě, je potřeba probrat praktické záležitosti, ale jak osobní při tom člověk může být? Zbylo ještě něco z jejich původního přátelství? Nebo už mezi nimi vládne jen chlad a temnota? Kdyby tak pro takové jako ona existovaly nějaké kurzy, jak zvládnout rozchod - školení pro ženy, které se nedokážou vyrovnat s nepředvídanou situací, ve které se najednou ocitly. John se každopádně nesmí dozvědět, že se jí po něm stýská. Na to je příliš hrdá. Ale co kdyby mu dala najevo, že pro ni pořád ještě hodně znamená? K čemu by to vedlo? A chtěla by ho vůbec ještě zpátky? Ze všech těch otázek ji rozbolela hlava.

- Mám z toho všeho hrozně divnej pocit, ozval se John. - Jak tady teď spolu sedíme, připadá mi, jako by se vlastně nic nestalo.

- Jenže ono se stalo, před chvíličkou jsme tu měli realitního agenta, budeme tenhle dům prodávat, opáčila chladně. - Budeme prodávat náš dům, Johne, a nemůžeme s tím nic dělat.

Přikývl, ale zdálo se, že se mu do toho moc nechce.

- Co na to děti?

Cecilie cítila, jak jí do hlasu proniká hořkost.

- Co bys asi tak čekal? Ptají se, kdy budeme zase bydlet všichni pohromadě. Co říkají tobě?

- William mi připadá v pořádku, ale Marcus není moc ochotný se se mnou bavit.

- Marcuse to hrozně sebralo. A připadá mi, že ani děvčata nejsou ve své kůži. Grétka se začala v noci počurávat a Sofie se ve školce každou chvíli popere.

- To už k tomu věku patří.

- Grétce budou za chvílku čtyři a poslední rok už se v noci nepočurávala, teď se tři dny po sobě probudila celá promočená.

John se zvedl od stolu. V Cecilii se vzdouvala touha mu nějak ublížit, ale zároveň bojovala s nutkáním vrhnout se mu k nohám a škemrat, aby jí řekl, že ji pořád ještě miluje. Najednou si přála, aby se John zhroutil a začal ji prosit, aby mohl zůstat jejím manželem až do konce života. Ze všech těch protichůdných pocitů se jí nepříjemně svíral žaludek.

- Možná bychom se někdy mohli všichni společně navečeřet, navrhl John. - Pokusit se fungovat zase jako rodina, ať už se stalo cokoliv.

- A co Laura?

A bylo to vysloveno. No jistě, nakonec přece jen nedokázala udržet své city na uzdě. Jak to jméno, které jí v nestřeženém okamžiku vyklouzlo z úst, nenáviděla. John se na ni podíval, ale z jeho pohledu se nedalo nic vyčíst.

- Tak uděláme tu společnou večeři, nebo ne? Kvůli dětem...

„Kvůli dětem jsi především neměl šukat s tou zatracenou děvkou!“ měla chuť zaječet. Jenže takovéhle věci přece dospělé a zodpovědné ženy nedělají. Svědomité matky čtyř dětí nevytrubují

do světa své nejprimitivnější pocity, nevystavují na odiv kaluže plné kalu a špíny, které se skrývají za spořádanou fasádou. Kdepak, jenom zatnou zuby a udělají, co je dobré pro děti, dokonce projeví ochotu zúčastnit se s osobou, která je tak hluboce ranila, poněkud strojené – dost možná? – společné večeře. To se od nich očekává, patří to k věci. Když se člověk jednou rozhodne, že se vdá a pořídí si děti, musí počítat i s nevěrou, s tím, že se všechno zborťí jako domeček z karet, a když to pak skutečně nastane, musí se svým partnerem i nadále nějak fungovat jako otec a matka a vytvořit pro děti co nejpříjemnější rodinnou atmosféru. To prostě patří k dospělosti. Jakkoli je člověk rozzlobený, jakkoli má plné zuby toho, že se musí neustále ovládat, nic jiného mu nakonec stejně nezбудe. Musí v sobě hněv i zklamání potlačit. Nemůže nikam utéct, nemůže se chovat sobecky, nemůže stavět do popředí své vlastní zraněné ego. Cecilie je přece především matka, ostatní části její osobnosti – žena, sexuální bytost, zraněné dítě – jsou až na druhém, možná dokonce na třetím místě... A ačkoli to ublížené dítě, které se v ní skrývá, momentálně leží na zemi a zuřivě buší hlavou do cihlové zdi, ona se musí klidně usmát a chápavě přikývnout.

– Ale samozřejmě že se můžeme všichni společně navečeřet, prohlásila a jenom doufala, že John nevidí, jaký v jejím nitru vládne zmatek. – Že bychom ji taky společně uvařili?

– To by bylo prima. Já můžu nakoupit. Ještě si zavoláme?

– Hmmm. Tak dobře. Zavoláme si.

Stručná krátká slova. Výměna informací. Za nimi se však skrývalo ještě něco jiného. Cecilie si ovšem nebyla jistá, jestli vůbec chce vědět, co to je.

ale Cecilii se občas zdálo, že se z ní v souvislosti s tím, jak se jí zhrou-
til soukromý život, stala lepší porodní asistentka. Ačkoli si často
připadala malátná a někdy se jí trochu zatmělo před očima, na po-
rodním oddělení se jí síly vždycky vrátily. Když měla dojem, že je
budoucnost nejistá a téměř děsivá, snažila se na své obavy nemyslet,
snažila se soustředit na jednu věc po druhé, brát to den po dni, jak
se jí to pokoušela naučit její kolegyně a nejlepší přítelkyně v jedné
osobě. „Tím, že si budeš neustále lámat hlavu, co všechno se v životě
může stát, nic nezískáš,“ prohlásila moudře Gunilla. „Věř mi, stejně
to nakonec nikdy nedopadne tak, jak si představuješ. A tím pádem
není potřeba řešit různé trable ještě dřív, než doopravdy nastan-
nou. Protože co když to nakonec zase tak zlý nebude? A ty jenom
zbytečně ztratíš spoustu času tím, že se budeš cejtit mizerně.
S problémama se musíš vypořádat, až když skutečně přijdou. Ne
dřív a ne pozdějc.“

Potíž byla ovšem v tom, že problémy už tu byly, že začaly
ve chvíli, kdy se John vydal na křivolakou cestu nevěry a jejich
manželství se otřásl v základech. Potíž byla v tom, že Cecilii tí-
žily pocity, které v ní vřely a odmítaly se nechat utišit. Problém
představovala její touha a její neklid. A do toho všeho musela
zvládat mateřské povinnosti a své povolání.

Vynechala zatím jen jednu noční službu, tu, na kterou měla
nastoupit těsně potom, co se William našel. V týdnu, který
po těch dramatických událostech následoval, prostě nezvládala
starat se ještě o někoho jiného než o sebe. Ale pak byl čas vrátit
se na porodní oddělení, zdálo se jí, že by byla chyba brát si dal-
ší dovolenou. Klidně se může zase ponořit do svých povinností
a starat se o potřeby druhých. Zřejmě typicky ženský přístup,
klasický způsob úniku. Neměla sílu motivy svého rozhodnutí
nějak analyzovat. Když zavolala své nadřízené, že má v úmyslu
vrátit se do práce hned na příští směnu, vrchní porodní asistent-
ku Tatianu to poněkud překvapilo. Ale nic nenamítala, protože

porodní oddělení neustále bojovalo s nedostatkem personálu. Cecilie tedy bude v práci více než vítaná.

Běžné činnosti Cecilii uklidňovaly, úmorná dřina jí pomáhala potlačit úzkost. Když byla u nastávajících maminek, život šel dál, v obličejích novopečených rodičů viděla odraz toho, co je v lidském životě nejdůležitější. Právě narozená miminka si byla všechna tak hrozně podobná, zároveň však bylo každé jedinečné. Každé dítě znamenalo nové možnosti. Všude kolem se rozhořivaly ohníčky naděje, přinášely Cecilii útěchu a dodávaly jí odvalu. Ze setkání s nastávajícími rodiči získávala jistotu, naději, že se nakonec možná přece jen všechno spraví. Účinně potlačila nervozitu, v práci z ní byla dokonalá profesionálka a všechny soukromé záležitosti šly stranou. Možná bylo těch pár hodin, které trávila na oddělení, jedinými chvílemi, kdy doopravdy žila. Z toho druhého života, ze života, který v minulosti považovala za vůbec nejdůležitější, byl najednou pouhý rámeček, pouhá kulisa. A ona byla vděčná, že ať už se stane cokoli, bude mít vždycky svoje povolání. Všechno ostatní může zmizet, ale díky své práci bude mít stále pevnou půdu pod nohama.

Gunilla ji povzbuzovala, co jí síly stačily. Ona sama si koneckonců prošla rozvodem dvakrát, musela přestat rozchod a obviňování a různé problémy spojené se společnou péčí o děti... všechny ty drásavé pocity, jež přicházejí po rozvodu, do kterých jsou zataženy i děti. Cecilie se teď na ni mohla kdykoli obrátit a kamarádka ji trpělivě vyslechla a snažila se jí nelhat, netvrdila jí, že se všechno rychle a hladce urovná. Místo toho řekla jen: „Potřebuje to čas. Budeš jako na houpačce, chvíli dole, chvíli nahore. Musíš se prostě připravit na to, že to nebude snadný.“

Sama Gunilla byla živoucím důkazem, že se člověk po rozvodu může vzpamatovat a jít dál. Podobně tomu bylo i u další kolegyně z porodního oddělení, Louisy Jäderbrinkové. A pokud tyhle dvě zvládají žít bez muže, jenom s dětmi, Cecilie se přece nemůže nechat zahanbit, že ne? Jenže ony těch dětí nemají tolik, ozval se jí v hlavě pesimistický hlásek. A jejich děti už jsou větší. A ty

dvě nemusely čelit takové zradě jako ty... Když se tenhle protivný hlásek připomněl, snažila se Cecilie nacházet ještě větší útěchu v tom, že je porodní asistentka, že je neustále po ruce, že poskytuje nastávajícím rodičům dokonalou oporu. Pokládala rodičkám ruku na zpocené čelo, mluvila na ně uklidňujícím hlasem, utěšovala je, chválila je. Vstupovala do jejich bolesti a říkala si, jak by si přála vzít ji na sebe, aby ty nepříjemné fyzické pocity zažívala ona sama. Bolest v jejím srdci neměla ani počátek, ani konec, s tělesnou bolestí by se dokázala vypořádat daleko lépe.

Připadalo jí, že si Gunilla a Louisa žijí bez otců svých dětí docela dobře. Gunillini bývalí manželé se chovali zodpovědně, všechny neshody se už dávno zklidnily, teď šlo všechno víceméně hladce, a během týdnů, kdy Gunilla neměla děti – dvanáctiletého Maxe a pětiletého Jonathana – u sebe, mohla si užívat života jako za svobodna. Maxův otec měl novou rodinu, z Gunilly a jeho nové ženy (která měla také děti z předchozího vztahu) se dokonce staly dobré kamarádky a teď se všichni bez problémů stýkali na základě kolektivního modelu, v jehož rámci byli všichni všude vítáni bez ohledu na to, jaké vztahy mezi nimi panovaly předtím. Jonathanův otec sice neměl ke Gunille tak uvolněný postoj jako ona k němu, ale choval se korektně a Jonathana vyzvedával přesně podle dohodnutého plánu. A Louisa, no ano, Louisa žila sama s Vendelou, s Verou a s Vendelinou malou dcerkou Agnes, přičemž muž, který s ní obě dcery zplodil, odjel už před lety do USA a nedával o sobě vědět.

V Gunille a Louise měla Cecilie duchovní sestry, když jí její pokrevní sestry Susanna a Marie někdy nestačily. Ty dvě to samozřejmě myslely dobře, Cecilie si však v jejich společnosti občas připadala podivně cizí. Samozřejmě že jí byly oporou a dělaly si o ni starosti, přesto občas mívala, zvláště u Susanny, pocit, že jí dělá docela dobře vidět ji takhle v koncích. Jako by si Susanna díky Ceciliinu neštěstí připadala schopnější a nepostradatelnější. A pak tu byla ještě jejich matka Christina, úspěšná šéfredaktorka a publicistka, která neustále hledala nová senzační témata

pro další články, nové úhly pohledu, které by zvýšily zájem čtenářů o její časopisy. Ve všech časopisech, které vycházely v jejím nakladatelství Feminae Publishing, od *Elegance* až po *Svatbu snů*, byla najednou nejaktuálnějším tématem nevěra. Na jejich stránkách se jako na běžícím pásu objevovaly slavné ženy a promlouvaly o prohřešcích svých manželů, o svých vlastních uklouznutích i o případných následcích. A Christina pak ty časopisy nosila k Cecilii domů a nechávala je ležet na kuchyňském stole, protože zřejmě doufala, že její dceři poskytnou útěchu. No jen se podívejte, opakovala co nejčastěji, Cecilie v tom není sama... A každá krize je v podstatě krokem vpřed! Cecilie ji poslouchala, ale nedařilo se jí osudy druhých naplno vnímat, většinou jí ty vlezlé, dotěrné a někdy až příliš sentimentální rozhovory s celebritami připadaly naprosto cizí a nijak se jí nedotýkaly. Odehrávaly se někde úplně jinde, nikoli na její polovině hřiště. To už si radši popovídala s Gunillou a s Louisou, které na porodním oddělení chodily po stejné podlaze jako ona, stejně jako ona mívaly službu v hodině mezi psem a vlkem a byly součástí zážitků a bojů nastávajících maminek.

- Ylvo, dívejte se mi do očí! Musíte se soustředit. Cecilie hovořila měkkým, uklidňujícím tónem, bylo jí jasné, že rodička zažívá těžké chvíle. Hlavička dítěte už byla u nejužšího místa pánve, tuhle chvíli mnohé nastávající maminky vnímaly jako nejhorší část porodu. Právě v těchto okamžicích pravidelně dostávaly některé z nich panické záchvaty a toužily utéct, odejít domů, přerušit porod, jiné se zase hlasitě dožadovaly císařského řezu nebo narkózy.

- Já to nezvládnou, vzlykala Ylva. - Torbjörne, já to nezvládnou! Její muž bezmocně pohlédl na Cecilii.

- Ale Ylvo, samozřejmě že to zvládnete. Nechcete zkusit ještě trochu rajskeho plynu?

Ylva se natáhla po náustku a rychle, zoufale se nadechla.

- Snažte se uklidnit, počkejte si, až přijde další stah, povzbuvovala ji Cecilie. Marně. Mladá žena házela hlavou ze strany

na stranu, křečovitě svírala hadici přístroje s rajským plynem a nadechovala se z náustku jako o život. Torbjörn se vyděšeně podíval na Cecilii.

- Nemohlo by to být nebezpečné? Někde jsem četl, že to může dítě i zabít...

Cecilie odmítavě zavrtěla hlavou.

- Nic takového tu nehrozí, odpověděla co nejkldněji.

- A nemohla by tedy dostat ještě nějaké další umrtvení? za-prosil Torbjörn.

V tu chvíli ze sebe Ylva vyrazila hlasité zaúpění.

- Já nechci, zavzlykala. - Já už nemůžu! Příšerně to bolííí!

- Už zbývá jenom chvílička, pokoušela se ji utěšit Cecilie.

Obrovské těhotné břicho se vzepjalo a Ylva zařala zuby.

Občas se porodní asistentky mezi sebou bavily o tom, jak se porody zachycují ve filmech, jak je tam vždycky spousta křiku a kvílení, ačkoli porod ve skutečnosti většinou probíhá daleko klidněji. Nicméně tahle jedenatřicetiletá prvorodička jménem Ylva Kronbergová by se v nějakém hollywoodském díle klidně uplatnila. Cecilie měla chvíli strach, že nastávající maminka spadne z lůžka, tak divoce sebou házela.

Když přišly další porodní stahy, Ylva drtila ruku Torbjörnovi i pomocné sestře. A když se dítě skutečně probouvalo na svět, vrískala nastávající maminka, až se hory zelenaly. Cecilie během všech těch let, kdy pracovala jako porodní asistentka, jen málokdy zažila něco takového.

- Tak tady ho máte, prosím, porodila jste překrásné děťátko, podala pak Ylvě mžourající miminko. - Blahopřeju! Byla jste moc šikovná.

Položila Ylvě novorozeně na odhalená ňadra. Potom se nechala obejmout od novopečeného otce, který ji dlouze a pevně sevřel v náručí a neustále jí přítom do ucha šeptal: díky, díky, díky.

Přestože bylo jaro a porodní oddělení zažívalo nejhektičtější období v roce, občas se stávalo, že zde dočasně zavládl naprostý